

стание положението въ България се влошевило. Турцитѣ се заловили да завзематъ цѣла сръдня Европа и започнали съ Австрия борба на животъ и на смъртъ. За да водятъ успѣшно тая борба турцитѣ имали нужда отъ грамадни парични сръдства, които събирали съ послѣдня жестокостъ отъ покоренитѣ християни. Данъцитѣ станали до толкова непоносими, щото, когато се появялъ бирникътъ въ нѣкое бѣдно село, жителитѣ му забѣгвали въ далечни страни и се завръщали чакъ тогава, когато бирникътъ си заминѣлъ. Тѣй, жителитѣ на селото Бѣлени (Свищовско) избѣгвали обикновено съ женитѣ и дѣцата си въ Тракия, при политѣ на Балкана, щомъ като дойдѣли турскитѣ власти да събиратъ на сила данъка. Други селяни пъкъ забѣгвали прѣзъ Дунава въ Влашко и стоели тамъ до тогава, до дѣто не ги нападнѣли още по-голѣми хищници, татаритѣ, и не ги заставявали съ грабежитѣ си да се повърнатъ пакъ въ старитѣ си жилища. Тѣй сж постѣпвали жителитѣ почти на всичкитѣ бѣдни села¹⁾.

Това несносно положение накарало жителитѣ на Търново да почнатъ отново да се приготвяватъ за възстание. Тѣ наредили едно голѣмо съзаклатие въ сръдня България, като подготвили населението по сѣвернитѣ поли на Балкана да възстане. Нѣщо повече. Търновчанитѣ си били приготвили и човѣкъ за български царъ. И когато въ 1688 г. се показала австрийската войска на сръбската гра-

¹⁾ Бѣлг. прѣгледъ. год. I. кн. XI—XII стр. 157.